Dosarul nr. 3-1219/2025

H O R E
În n gii

19 februarie 2026 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)
În componența:
Președintele ședinței, judecător **Gandrabur Marcel**
Grefier **Negru Elena**

examinând în ședință de judecată închisă, cauza de contencios administrativ intentată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la obligarea emiterii actului administrativ individual.

c o n s t a t ă:

Argumentele participanţilor la proces.

La data de 15 mai 2025 *****, prin intermediul reprezentantului său, avocatul Cojocaru Dorin, a înaintat **acțiune de contencios administrativ** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație (în continuare IGM) cu următoarele pretenții:

- anularea deciziei nr. 997/25/DAA din 14 mai 2025 ca fiind ilegală și succesibilă să genereze vătămarea drepturilor reclamantului;

- obligarea pârâtului de a acorda lui ***** statutul de refugiat conform art. 16 pct. a din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

În motivarea acțiunii s-a menționat că, în fapt, la 04 noiembrie 2024 cet. statului Liban, ***** a solicitat statut de azil pe teritoriul RM. În motivare ultimul a indicat că se află pe teritoriul RM din anul 2017, la fel are un copil cetățean al RM. Inclusiv temei pentru solicitarea azilului sunt conflictele armate cunoscute de toți din statul Liban. Astfel, la 14 aprilie 2025 a recepționat decizia nr. 997/25/DAA din 14 aprilie 2025 prin care a fost respinsă cererea de azil. Nu poate fi de acord cu decizia în cauză, o consideră neîntemeiată nemotivată din următoarele considerente: Conform art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare). În conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 privind azilul, statutul de refugiat se recunoaște la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă. Or, ***** în cadrul interviului cu reprezentantul Inspectoratului General pentru Migrație a declarat că în anul 2017 a plecat legal din Liban, din motive de război. Reieșind din

faptul că pe teritoriul s. Liban are loc un conflict armat cu țara vecină Israel, acest conflict armat a început să se intensifice în regiunea unde își are domiciliul ***** și prin urmare a decis sa imigreze în Republica Moldova, unde și-a întemeiat o familie. Aici se atrage atenția că, pârâtul a respins solicitarea reclamantului pe motiv că această este calificată ca un motiv economic, făcând astfel trimitere la pct. 62 și 56 a Protocolului privind statutul refugiaților precum că „Un migrant economic este o persoană care, din alte motive decât cele cuprinse în definiția refugiatului, în mod voluntar părăsește teritoriul său, țară în vederea înființării ei în altă parte. Se poate muta din cauza dorinței de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive personale. Dacă se mută doar din motive economice, este un migrant economic, nu un refugiat. Însă argumentul pârâtului care se întemeiază în baza normei expuse de la pct. 62 și 56, se combate cu normele de la Ghidul privind procedurile și criteriile pentru determinarea statutului de refugiat paragrafele 57, 58, 59 precum și cu circumstanțele de fapt și anume: Pct. 57 din Ghidul privind procedurile și criteriile pentru determinarea statutului de refugiat. în primul rând, o persoană vinovată de o infracțiune conform dreptului cutumiar poate fi supusă unei pedepse excesive, care poate echivala cu urmărirea penală în sensul definiției. în plus, urmărirea penală pentru motivul specificat în definiție poate fi echivalat cu persecuție. Pct. 58 reglementează că în al doilea rând, pot exista cazuri în care o persoană, pe lângă teamă de persecuție sau pedeapsă pentru o infracțiune în temeiul dreptului cutumiar, poate avea, de asemenea, „ o fiică întemeiată de a fi persecutat, în aceste cazuri, persoana în cauză este un refugiat Tot în continuare pct. 59 stipulează că, cel mai adesea, însă, nu legea, ci modul în care aceasta este aplicată discriminator, induce persoana să aibă temere cu privire la persecutarea sa. Potrivit prevederilor art. 45 alin. (1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr.l298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a). (2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art.17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor. Potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că nu există o

definiție universală acceptată a „persecuției”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiție au avut un succes limitat. Din Articolul 33 al Convenției din 1951, se poate deduce că o amenințare a vieții sau a libertății pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuție. Alte violări grave ale drepturile omului din aceleași motive - vor constitui, de asemenea, persecuție. La fel, potrivit pct. 54 al aceluiași Manual referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, într-adevăr, în mai multe societăți, într-o măsură mai mare sau mai mică, există diferențe în tratament mai puțin favorabil ca rezultat al unor astfel de diferențieri, însă acestea nu sunt, în mod necesar, victime ale persecuției. Numai în anumite circumstanțe această discriminare poate duce la persecuție. Conform art. 221 alin. (1) Codul administrativ, autoritățile publice sînt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative, astfel plângerea cu toate anexele , considerăm că urmează a fi prezentate instanței de pârât. Având în vedere cele menționate supra consideră cererea de chemare în judecată este întemeiată și legală, urmează a fi admisă în totalitate.

Prin **referința** depusă de Inspectoratul General pentru Migrație s-a solicitat respingerea acțiunii înaintate de reclamantul ***** ca fiind nefondată. *(f.d. 26-33)*

În ședința de judecată reprezentantul lui *****, avocatul Negru Cristina, a pledat pentru admiterea acțiunii în sensul formulat.

În ședința de judecată reprezentantul Inspectoratului General pentru Migrație, Zabrian Ionela, nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea ei ca neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată.

Audiind poziția participanților prezenți la proces, analizând piesele dosarului prin prisma rigorilor art. 130 din Codul de procedură civilă prin coraportare la prevederile legale ce guvernează raportul juridic litigios, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea dedusă judecății este admisibilă însă neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

Conform **art. 22 din Codul administrativ**, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În concordanță cu **art. 93 din Codul administrativ**, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform **art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ**, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o

acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

În acord cu **art. 194 alin. (1) din Codul administrativ**, în procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

În conformitate cu **art. 195 din Codul administrativ**, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169-171.

Conform **art. 219 din Codul administrativ**, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată poate avea o discuţie juridică cu participanţii la proces sau poate da în scris indicaţii cu privire la situaţia de drept a cauzei examinate.

În conformitate cu **art. 225 din Codul administrativ**, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;

d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform **art. 118 alin. (3) din Codul de procedură civilă**, circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform **art. 121 din Codul de procedură civilă**, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar **art. 122 din Codul de procedură civilă** prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

Admisibilitatea acțiunii de contencios administrativ.

1. Revendicările reclamantului se circumscriu acțiunii în obligare, în virtutea art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, susceptibile examinării în procedura contenciosului administrativ în acord cu art. 189 alin. (1), 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ. Or, partea reclamantă pretinde emiterea de către autoritatea publică pârâtă a deciziei de acordare a unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

2. Competența jurisdicțională materială și teritorială aparține Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

3. Dreptul subiectiv vătămat – dreptul la azil, dreptul la protecție internațională.

4. Parcurgerea căii extrajudiciare de tranșare a litigiului nu este obligatorie deoarece legea specială (art. 61 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova în combinare cu art. 163 lit. c) din Codul administrativ) exonerează persoana de adresare cu cerere prealabilă prejudiciară.

5. Nu există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; nu există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; la aceeași sau la altă instanță de judecată nu se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept. La fel, acțiunea de contencios administrativ corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și a fost depusă de o persoană împuternicită.

În această ordine de idei, instanța constată cu certitudine că partea reclamantă a respectat rigorile de admisibilitate a prezentei acțiuni prevăzute la art. 207 din Codul administrativ.

Cadrul normativ relevant.

În acord cu **art. 16 din Codul administrativ**, dreptul discreţionar al autorităţii publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluţii posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziţie legală. Exercitarea dreptului discreţionar nu permite desfăşurarea unei activităţi administrative arbitrare.

Potrivit **art. 17 din Codul administrativ**, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform **art. 21 din Codul administrativ**, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În consonanță **cu art. 22 din Codul administrativ**, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente,

faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În concordanță cu **art. 31 din Codul administrativ**, actele administrative individuale şi operaţiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

Potrivit **art. 32 din Codul administrativ**, procedura administrativă se structurează astfel încât participanţii să poată înţelege fiecare etapă a procedurii. Dacă este necesară contribuţia unui participant, acestuia i se comunică neîntîrziat, într-un limbaj clar şi uşor de înţeles, acţiunile care trebuie întreprinse. În condiţiile legii, autorităţile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate.

În conformitate cu **art. 38 din Codul administrativ**, înaintea fiecărei decizii judecătoreşti pe fond, participanţilor la proces li se oferă posibilitatea de a-şi expune punctul de vedere. Audierea poate fi făcută verbal sau în scris. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanţă de judecată independentă, imparţială şi instituită prin lege. În acest scop, instanţa de judecată este obligată să dispună toate măsurile permise de lege şi să asigure desfăşurarea cu celeritate a procesului.

În corespundere cu **art. 94 din Codul administrativ**, înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele şi circumstanţele relevante pentru actul ce urmează a fi emis. Audierea poate fi făcută verbal sau în scris.

Potrivit **art. 118 din Codul administrativ**, motivarea este operaţiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esenţiale de drept şi de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreţionare trebuie să poată fi recunoscute şi punctele de vedere din care autoritatea publică a reieşit la exercitarea dreptului discreţionar. Motivarea trebuie să se refere şi la argumentele expuse în cadrul audierii.

Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde:

a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul;

b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreţionar, dacă este cazul;

c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigaţii, probe, audieri, opinii ale participanţilor contrare conţinutului final al actului etc.

Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual şi condiţionează legalitatea acestuia.

Motivarea nu este obligatorie în cazul în care:

a) autoritatea publică admite o petiţie în totalitate fără ca prin decizia de soluţionare a ei să fie afectate drepturile sau interesele legitime ale altor persoane;

b) acest lucru este prevăzut expres de lege; sau

c) autoritatea publică emite acte administrative individuale de acelaşi fel într-un număr mai mare sau automatizat şi, conform circumstanţelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare.

În acord cu **art. 120 din Codul administrativ**, un act administrativ individual emis sau confirmat în scris trebuie să cuprindă:

a) numele/denumirea autorităţii publice care a emis actul administrativ;

b) numele colaboratorului autorităţii publice care a emis actul administrativ;

c) numele destinatarului actului administrativ;

d) data la care a fost emis actul administrativ;

e) decizia luată (partea dispozitivă a actului administrativ);

f) motivarea deciziei luate, inclusiv indicarea actelor normative pentru a căror punere în aplicare se emite actul administrativ;

g) decizia cu privire la cheltuieli;

h) informaţia cu privire la exercitarea căilor de atac;

i) semnătura colaboratorului autorităţii publice care a emis actul administrativ.

Prin derogare de la prevederile alin. (1) lit. b) şi i), în cazul unui act administrativ individual scris emis în mod automatizat, pot lipsi datele despre nume şi semnătură. Pentru indicarea conţinutului pot fi utilizate semne-cheie dacă, în baza explicaţiilor făcute în acest sens, persoana căreia îi este destinat actul administrativ sau care este afectată de acesta poate recunoaşte clar conţinutul actului administrativ.

Potrivit **art. 137 din Codul administrativ**, în exercitarea dreptului discreţionar atribuit, autorităţile publice trebuie să acţioneze cu bună-credinţă în limitele legal stabilite şi cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.

Dacă autoritatea publică poate decide discreţionar şi doar una din mai multe consecinţe juridice este legală, atunci dreptul discreţionar al autorităţii publice se reduce la alegerea consecinţei juridice/soluţiei legale.

Stările de fapt identice în esenţă se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv.

Dacă într-un caz autoritatea publică şi-a exercitat dreptul discreţionar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să îşi exercite dreptul discreţionar în acelaşi mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenţionează să îşi schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreţionar în cazuri similare.

În conformitate cu **art. 225 din Codul administrativ**, instanţa de judecată nu este competentă să se pronunţe asupra oportunităţii unui act administrativ.

Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreţionar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar; d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

În accepțiunea **Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova,**

Azil – instituţie juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecţie, recunoscându-i statutul de refugiat şi acordându-i protecţie umanitară, protecţie temporară sau azil politic;

Procedură de azil – totalitate a actelor şi acţiunilor îndeplinite, precum şi activităţilor desfăşurate de autorităţile competente, în vederea acordării unei forme de protecţie pe teritoriul Republicii Moldova;

Protecție internațională – statut de refugiat și statut conferit prin protecție umanitară, definite la art. 17 și 19;

Solicitant sau solicitant de azil – străinul care a depus o cerere de azil, nesoluţionată încă prin decizie irevocabilă;

Statut de refugiat – formă de protecţie, recunoscută de Republica Moldova, a cetățeanului străin sau apatridului care întruneşte condiţiile prevăzute în Convenţia privind statutul refugiaţilor, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951, precum şi în Protocolul privind statutul refugiaţilor din 31 ianuarie 1967;

Țară de origine – ţară al cărei cetăţean este străinul sau, dacă acesta deţine multiple cetăţenii, fiecare ţară al cărei cetăţean este, iar în cazul apatridului, ţara în care acesta îşi avea domiciliul legal şi obişnuit.

În condiţiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecţie: a) statutul de refugiat; b) protecţie umanitară; c) protecţie temporară; d) azil politic.

Conform **art. 17 și 18 din Legea privind azilul în Republica Moldova**, statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Un străin este exclus de la recunoaşterea statutului de refugiat în cazul în care:

a) beneficiază de protecţie sau de asistenţă din partea unui organism sau a unei instituţii a Organizaţiei Naţiunilor Unite, alta decît ÎCNUR. În cazul în care această protecţie sau asistenţă a încetat pentru un motiv oarecare fără ca situaţia persoanelor respective să fi fost reglementată în mod definitiv, în conformitate cu rezoluţiile relevante adoptate de Adunarea Generală a Naţiunilor Unite, ele vor beneficia de drepturi ce rezultă din prezenta lege;

b) se consideră că are drepturile şi obligaţiile aferente deţinerii cetăţeniei Republicii Moldova sau drepturile şi obligaţiile echivalente acestora.

Un străin este exclus de la recunoaşterea statutului de refugiat dacă există motive întemeiate să se creadă că:

a) a comis o infracţiune împotriva păcii, o crimă de război sau o infracţiune împotriva umanităţii, aşa cum sînt definite în tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte, precum şi în legislaţia penală a Republicii Moldova;

b) a comis o infracţiune gravă, deosebit de gravă sau excepţional de gravă de drept comun înainte de a intra pe teritoriul Republicii Moldova;

c) a comis fapte care sînt contrare scopurilor şi principiilor Organizaţiei Naţiunilor Unite, enunţate în preambulul şi în art. 1 şi 2 din Carta Naţiunilor Unite;

d) a planificat, a facilitat sau a participat la săvîrşirea unor acte de terorism, după cum sînt definite în tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte;

e) prezintă pericol pentru ordinea publică sau pentru securitatea Republicii Moldova.

Elementele constitutive ale infracţiunii menţionate la alin. (2) lit. a)–c) prezintă un motiv de excludere a străinului de la recunoaşterea statutului de refugiat, dacă aceste fapte au fost comise în orice formă de instigare sau participare, conform prevederilor legii penale a Republicii Moldova.

Potrivit **art. 45 și 56 din Legea privind azilul în Republica Moldova**, actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art.17, trebuie:

a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997;

b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit.a).

Actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma:

a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală;

b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie;

c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate;

d) imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate;

e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art.17;

f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva copiilor.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii:

a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei;

b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine;

c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

La analizarea cererii de azil, se va ţine cont: a) de vîrsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naţionalitatea, ţările şi locurile de reşedinţă anterioare, de cererile

anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate şi de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecţie; b) de faptele relevante referitoare la ţara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile şi regulamentele din ţara de origine şi de modalitatea în care sînt aplicate; c) de declaraţiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informaţiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuţiei sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în ţara de origine; d) de situaţia individuală sau de circumstanţele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuţie sau vătămări grave; e) de acţiunile solicitantului, ulterioare părăsirii ţării de origine: au fost ele direcţionate exclusiv sau în principal spre crearea condiţiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilităţii ca aceste acţiuni să conducă la persecuţie sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în ţara de origine; f) de existenţa posibilităţii ca solicitantul să beneficieze de protecţia unei alte ţări, a cărei cetăţenie a dobîndit-o.

Conform **art. 60 Legea privind azilul în Republica Moldova**, după intervievarea solicitantului de azil, în baza materialelor cuprinse în dosar, se emite una dintre următoarele decizii: a) recunoaşterea statutului de refugiat; b) acordarea protecţiei umanitare; c) respingerea cererii de azil. Decizia privind acordarea protecţiei umanitare va cuprinde şi motivele nerecunoaşterii statutului de refugiat. Orice decizie a Inspectoratului General pentru Migraţie privind cererea de azil se comunică de îndată solicitantului în scris, prin comunicare directă sau prin trimitere poştală la ultima lui adresă declarată. La solicitare, se eliberează către ÎCNUR o copie de pe decizie. În cazul acordării unei forme de protecţie, Inspectoratul General pentru Migraţie informează beneficiarul despre drepturile şi obligaţiile sale. În cazul respingerii cererii de azil, în decizie se indică dreptul şi termenul în care solicitantul de azil poate ataca, precum şi obligaţia de a părăsi teritoriul Republicii Moldova la expirarea termenului de 15 zile de la data rămînerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii sale de azil.

Raționamentele instanței de judecată.

Instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele. Din interpretarea art. 6 din Convenția europeană a Drepturilor Omului, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza *Albină c/România, Hotărâre din 28 aprilie 2005, § 33*).

Articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru Drepturile Omului, obligă instanţele să-şi motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanţelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea *Van de Hurk c. Olandei, 19 aprilie 1994, §§ 59 şi 61, Seria A nr. 288, şi Burg c. Franţei (dec.), nr. 34763/02, CEDO 2003-II*). Întinderea obligaţiei de a-şi motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea *Ruiz Torija c. Spaniei şi Hiro Balani c. Spaniei, 9*

decembrie 1994, Series A nr. 303-A şi 303-B, § 29 şi, respectiv, § 27; şi Helle c. Finlandei, 19 decembrie 1997, § 55, Rapoarte privind hotărîrile şi deciziile 1997-VIII).

De altfel, instanţa de judecată nu poate exclude un argument sau o circumstanţă pretinsă de o parte care în opinia sa este determinantă şi confirmă poziţia sa, fără a o aprecia prin prisma temeiniciei, pertinenței litigiului în raport cu situaţia de fapt. Or, respectarea principiului egalităţii în faţa legii şi a justiţiei, precum şi dreptul părţilor de a fi auzite, reprezintă un aspect inerent respectării dreptului la un proces echitabil, garantat de art.6 § 1 al Convenţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului şi Libertăţilor Fundamentale.

În plus, principiul *jura novit curia*, aplicabil la judecarea litigiilor enunţă că judecătorul trebuie să aplice acel text de lege care corespunde situaţiei de fapt calificate juridic de către parte, în măsura în care situaţia de fapt respectivă este confirmată de probele administrate în cauză.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului reiterează că efectul articolului 6 § 1 din Convenţie este, *inter alia*, de a plasa un „tribunal" sub o obligaţie de a efectua o examinare adecvată a declarațiilor, argumentelor şi probelor, fără a prejudicia evaluarea acestora sau a faptului dacă ele sunt relevante pentru decizia sa.

Totodată instanța învederează jurisprudența Curţii Europene a Drepturilor Omului, care statuează că întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanță, precum şi de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinale şi de practicile diferite privind prezentarea şi redactarea sentințelor şi hotărârilor în diferite state (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Van den Hurk împotriva Olandei din 19 aprilie 1994, paragraful 61*).

Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Helle împotriva Finlandei din 19 februarie 1997, paragraful 60*). Or, conform regulilor unui proces echitabil, pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, instanţa are obligaţia să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt identificate spre apreciere şi să nu să se limiteze doar la însușirea motivelor şi concluziilor date de participanții procesului.

Comisia Europeană în anul 2006 prin Compendiul de «cele mai bune practici» privind managementul timpului în cazul procedurilor judiciare (Strasbourg, 8 decembrie 2006, CEPEJ(2006)13) [6], a stabilit că, „Judecătorii joacă rolul unui "terţ imparţial" în procesul de soluţionare a unui conflict.

Noţiunea de "act administrativ" este definită atât în legislația autohtonă, cât şi în Rezoluţia (77) Cu privire la protecţia individului faţă de actele autorităţilor administrative, adoptată de Comitetul de Miniştri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997. În accepțiunea reglementărilor enunțate, actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voinţă, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorităţi publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorităţii publice, susceptibile de a afecta direct

drepturile, libertăţile sau interesele persoanelor fizice sau juridice şi care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

Controlul judiciar exercitat asupra administraţiei publice dispune de câteva trăsături distincte: este exercitat de către instanţa judecătorească care este independentă sub aspect organizaţional şi funcţional faţă de subiectul controlat; prin intermediul controlului se exercită funcţia instanţei de judecată (justiţiei) în calitatea sa de putere independentă din sistemul frânelor şi contrabalanţelor, care constituie o garanţie a legalităţii şi a contracarării abuzurilor de putere din partea autorităţilor executive; se realizează în cadrul procesului judiciar reglementat de normele juridice procesuale; un cerc de subiecţi speciali ai acestor raporturi juridice; existenţa unui litigiu de drept public în calitate de temei al activităţii de control judiciar; controlul judiciar urmăreşte realizarea a două scopuri: pe de o parte, asigurarea protecţiei drepturilor şi intereselor legale ale persoanelor fizice şi juridice, adică a interesului particular, pe de altă parte, neadmiterea excesului de putere din partea executivului, adică a interesului public; activitatea instanţelor de control asupra autorităţilor administraţiei publice este limitată de următoarele condiţii: temei al exercitării acestuia serveşte doar depunerea unei cereri din partea persoanelor interesate, adică controlul judiciar este mijlocit sau pasiv; obiect al activităţii de control îl constituie doar respectarea de către subiect a cerinţelor legalităţii, dar nu şi ale oportunităţii.

Potrivit *pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților*, prevede că nu există o definiție universală acceptată a ”persecuției”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiție au avut un succes limitat. Din Articolul 33 al Convenției din 1951, se poate deduce că o amenințare a vieții sau a libertății pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuție. Alte violări grave ale drepturile omului din aceleași motive - vor constitui, de asemenea, persecuție.

La evaluarea credibilității interne IGM a luat în considerație declarațiile solicitantului potrivit cărora, a plecat din Liban din cauza conflictului armat, fapt pentru care nu se simte în siguranță. Este de asemenea necesar să se evalueze declarațiile făcute de solicitant. însă, declarațiile solicitantului nu pot fi considerate în abstract, ci trebuie analizate în contextul unor situații concrete, iar cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantului este indispensabilă.

Totodată, potrivit *Manualului UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților și anume pct. 38* prevede că, elementului temere - care este o situație de spirit și o condiție subiectivă - îi este adăugat calificativul ”bine întemeiat”. Rezultă că statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul ”temeri bine întemeiate” conține deci atât un element subiectiv cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente.

HOT NEWS. ro (A intrat în vigoare acordul de încetare a focului timp de 60 de zile între Israel și Liban. Ce prevede acesta; 27.11.2024) https: hotnews.ro/a-intrat-in-vigoare-

acordul-de-incetare-a-focului-timp-de-60-de-cile-intre-israel-si-liban-ce-prevede-acesta1846353. Miercuri dimineață la ora 4 a intrat în vigoare acordul de încetare a focului timp de 60 de zile între Israel și Liban. Președintele american Joe Biden a declarat că acordul „este conceput pentru a fi o încetare permanentă a ostilităților". S-a pus astfel capăt celor 13 luni de lupte dintre Israel și Hezbollah, miliția libaneză susținută de Iran. Într-o declarație comună, SUA și Franța au declarat că acordul „asigură siguranța Israelului în fața amenințării Hezbollah și a altor organizații teroriste". În cele 60 de zile Hezbollah își va îndepărta luptătorii și armele din zona dintre Linia Albastră - granița neoficială dintre Liban și Israel - și râul Litani, la aproximativ 30 km spre nord. Luptătorii Hezbollah vor fi înlocuiți de forțele armatei libaneze din acea zonă, care se vor asigura că infrastructura sau armamentul sunt îndepărtate și că nu pot fi reconstruite, potrivit unui înalt oficial american. În aceleași 60 de zile, Israelul își va retrage treptat forțele și civilii rămași, a spus Biden, iar civilii de ambele părți ale graniței se vor putea întoarce la casele lor.

DIGI24.ro ***(Cât timp va fi valabil acordul de încetare a focului între Liban și Israel. Anunțul făcut de Casa Albă; 27.01.2025),*** https:www.diei24.ro/stiri/externe-casa-alba-a-anuntat-pana-cand-va-contimui-acordid-de-incetare-a-focului-intre-Uban-si-israel-3096991
Statele Unite au anunțat duminică că acordul dintre Liban și Israel va rămâne în vigoare până pe 18 februarie 2025. Declarația vine după ce forțele israeliene au ucis duminică 22 de persoane în sudul Libanului, în timp ce termenul pentru retragerea trupelor israeliene a fost depășit. Casa Albă a mai precizat că vor începe negocieri privind eliberarea prizonierilor capturați după 7 octombrie 2023, potrivit News.ro. „Acordul dintre Liban și Israel monitorizat de Statele Unite va continua să fie în vigoare până la 18 februarie 2025", a precizat Casa Albă într-un comunicat. Forțele israeliene au ucis 22 de persoane în sudul Libanului duminică, în timp ce termenul limită pentru retragerea lor a trecut și mii de oameni au încercat să se întoarcă la casele lor, sfidând ordinele militare israeliene, au declarat autoritățile libaneze. Armata libaneză susținută de SUA, care a raportat că unul dintre soldații săi se numără printre cei uciși de forțele israeliene duminică, a acuzat Israelul că amână retragerea sa. Conflictul dintre Hezbollah și Israel a avut loc în același timp cu războiul din Gaza și s-a încheiat cu o ofensivă mare a Israelului. Aceasta a forțat peste un milion de oameni să-și părăsească locuințele în Liban și a slăbit semnificativ gruparea sprijinită de Iran. Israelul nu a precizat cât timp vor rămâne forțele sale în sud, unde armata israeliană susține că a confiscat arme Hezbollah și a demolat infrastructura acestuia. Israelul a spus că ofensiva împotriva Hezbollah are scopul de a permite zecilor de mii de israelieni, care și-au părăsit casele de lângă graniță din cauza atacurilor cu rachete, să se întoarcă acasă."

NEWS.ro ***(Israelul anunță că-și "continuă" retragerea militară din sudul Libanului, cu acordul SUA, peste termenul de 60 de zile prevăzut de acord, duminică, după ce noul președinte libanez acuză Israelul de încălcarea acordului, "dinamitarea caselor și distrugerea unor sate"; 25.01.2025)*** https:www.news.ro/externeisraelul-anunta-continua-retragerea-militara-sudul-libanului-acordul-sua-peste-termenul-60-zile-prevazut-acord-duminica-dupa-noul-presedinte-libanez-acuza-israelul-incalcarea-acordului-dinamitarea-

192240452500202501112191112 4 Israelul anunță că își ”continuă” - CU acordul Statelor Unite - retragerea treptată a trupelor din sudul Libanului peste termenul de 60 de zile prevăzut de acordul de încetarea focului care expiră duminică, anunță Guvernul lui Benjamin Netanyahu acuzând Libanul că nu și-a respectat în ”totalitate” angajamentele, relatează AFP. ”Având în vedere că acordul de încetarea focului nu a fost respectat în totalitate de către Liban, procesul retragerii în etape continuă cu acordul Statelor Unite”, a anunțat vineri într-un comunicat Guvernul Netanyahu. El insistă în comunicat asupra faptului că una dintre condițiile acordului era ca "armata libaneză să se desfășoare în sudul Libanului” și să impună ”retragerea Hezbollah dincolo de fluviul) Litani”. Israel consideră că acest lucru nu a avut loc și că ”nu își va pune în pericol localitățile și cetățenii și își va realiza obiectivele de război în nordul (Israelului), care să permită întoarcerea locuitorilor în casele lor în siguranță”.

Președintele libanez Joseph Aoun a cerut - sâmbăta trecută - retragerea Israelului din sudul Libanului ”în termenul stabilit” prin acordul care a pus capăt Războiului din Liban.Acordul prevede ca armata libaneză să se desfășoare în sudul Libanului împreună cu Căștile Albastre din cadrul Misiunii ONU FINUL. Noul președinte libanez, ales la 9 ianuarie, a denunțat o ”continuare a încălcărilor israeliene terestre și aeriene” și a acuzat o ”dinamitare a caselor și distrugerea unor sate de la frontieră, contrare acordului”. Acordul prevede ca aplicarea sa să fie supervizată de către Statele Unite și Franța - un lucru care nu este menționat însă de către autoritățile israeliene. Luând în considerație informația din rapoartele sus-menționate, rezultă că autoritățile de stat libaneze mențin controlul în țară, motiv pentru care apreciem că solicitanta poate beneficia de protecția statului său. La analiza persecuției s-a ținut cont de faptul că solicitantul nu se simte în siguranță în cazul reîntoarcerii în Liban (țara de origine) din cauza conflictului armat.

Referitor la aserțiunea reclamantului precum că în Liban se desfășoară conflict armat, se reține că *Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților*, precizează că persoanele constrânse să-și părăsească țara sa de origine ca rezultat al conflictelor armate internaționale sau militare nu sunt considerate în mod normal, refugiați. Tot în acest context, „Poziția Comună a Statelor Membre ale Uniunii Europene din 4 Martie 1996 privind interpretarea unitară a termenului de refugiat” menționează faptul că referința care se face vis-a-vis de războiul civil sau conflicte generalizate armate, precum și pericolele care rezultă din acestea, nu prezintă o dovadă suficientă de a acorda statutul de refugiat.

Frica de persecuție trebuie, în toate cazurile, să se bazeze pe unul dintre motivele enumerate în art. 1 A din Convenția din 1951 și să aibă caracter individual. Luând în considerație motivul reclamantului pentru care nu dorește să revină în Liban se atestă lipsa motivelor prevăzute de art. 45 alin. (1)-(2) și art. 46 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, fapt care ar justifica recunoașterea statutului de refugiat. Analizând motivele invocate de către solicitantul de azil privind motivul părăsirii țării de origine și solicitării azilului, se reține că acesta a relatat

informații destul de vaste, ne individualizând nici o acțiune îndreptată asupra sa ce ar prezenta un pericol pentru viața și integritatea personală, ultimul a plecat din motive economice.

Totodată, reclamantul a părăsit țara de origine în mod legal având tangență directă cu autoritățile de stat, ceea ce atestă faptul că dânsul nu se afla în vizorul autorităților de stat, ca o persoană ce ar prezenta un pericol național. Astfel, potrivit pct. 106 din *Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților*, prevede că: Ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională.

Analizând motivele invocate de către reclamant cu privire la părăsirea țării de origine și la solicitarea protecției internaționale pe teritoriul Republicii Moldova, primul a relatat că a părăsit statul de origine în anul 2017, motivând că soția sa era însărcinată și urma să nască, iar împreună au luat decizia ca nașterea copilului să aibă loc pe teritoriul Republicii Moldova. În același context, se reține faptul că solicitantul a obținut, în anul 2017, un permis de ședere în Republica Moldova, eliberat în temeiul reîntregirii familiei, document care a fost valabil până în anul 2018. Ulterior, reclamantul a depus actele necesare pentru prelungirea permisului de ședere, însă cererea acestuia a fost respinsă de către autoritățile competente. Motivele refuzului nu pot fi stabilite în prezent, având în vedere că dosarele aferente procedurilor de acordare sau prelungire a permiselor de ședere se arhivează pentru o perioadă de trei ani, după care sunt distruse conform prevederilor legale.

În continuare, se subliniază că începând cu anul 2018 și până în anul 2025, reclamantul a rămas pe teritoriul Republicii Moldova fără un statut legal acordat de autoritățile competente pentru străini, aflându-se astfel într-o situație de ședere ilegală pe teritoriul țării, pe o perioadă îndelungată, fără a deține un act valabil care să îi permită rămânerea legală în Republica Moldova.

Totodată, deși în prezent există tensiuni între Israel și Liban, acestea sunt limitate la confruntări locale între forțele israeliene și gruparea teroristă Hezbollah, fără a fi îndreptate împotriva populației civile în ansamblul său. Aceste evenimente se desfășoară preponderent în regiunea de nord a Libanului și nu afectează întregul teritoriu național.

În dreptul internațional, situația este complexă: Israel nu este în război declarat cu Libanul, dar există conflict armat cu Hezbollah, care nu este stat, ci o grupare armată; Hezbollah nu reprezintă oficial statul libanez, dar are influență politică și militară majoră în Liban; În iunie 2025 - nu era un război total între Israel și Liban, există un conflict armat de intensitate medie la graniță, cu schimburi de foc.

Totodată, cu referire la DIRECTIVA 2011/95/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, care potrivit art. 10 alin. (2) prevede că: atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptățit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie,

naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice care stau la originea persecuției, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuție.

La caz, în acord cu **art. 47 din Legea privind azilul în Republica Moldova**, Agenţi de persecuţie sau vătămări grave sînt: a) statul; b) partidele sau organizaţiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenţii neguvernamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenţii menţionaţi la lit.a) şi b), inclusiv organizaţiile internaţionale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecţie împotriva persecuţiei sau a vătămărilor grave în sensul art.47[1].

Iar, **art. 47[1] din Legea privind azilul în Republica Moldova,** prescrie că protecţia împotriva persecuţiei sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de către: a) stat; b) partide sau organizaţii, inclusiv organizaţii internaţionale care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia, cu condiţia ca acestea să fie dispuse şi în măsură să ofere protecţie în conformitate cu alin.(2). Protecţia împotriva persecuţiei sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă şi să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci cînd agenţii menţionaţi la alin.(1) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuţia sau vătămările grave, atunci cînd dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală şi sancţionarea acţiunilor ce constituie o persecuţie sau o vătămare gravă şi atunci cînd solicitantul are acces la o astfel de protecţie.

Instanța menționează că, potrivit *pct. 65 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților*, *Agenți ai persecuției,* în mod normal, persecuția este legată de acțiunile autorităților unei țări. Ea poate emana, de asemenea, de la părți ale populației ce nu respectă standardele stabilite de legile țării respective. Unul din cazuri poate fi intoleranța religioasă, ce duce la persecuție, într-o țară altfel laică, unde unele fracțiuni ale populației nu respectă credințele religioase ale celorlalți. Acolo unde actele grave de discriminare sau altele infracționale sunt comise de populația locală, acestea pot fi considerate ca persecuție dacă sunt tolerate cu bună știință de autorități sau dacă autoritățile refuză, sau se dovedesc incapabile să ofere o protecție adecvată.

Concomitent, reclamantul nu a probat faptul că în privința sa au fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului; să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați; acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra; abuzuri și

acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Astfel în urma celor relatate, s-a apreciat că solicitantul nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă pentru sine din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo. Totodată, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție, or solicitantul de azil nu a individualizat nici o temere față de țara de origine.

În urma celor relatate, se conchide că nu sunt suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de azil să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 270/2008. Astfel, prevederile art. 1 A din Convenția de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților și art. 17 alin.(1) din Legea nr. 270/2008 nu sunt aplicabile în cazul dat.

În continuare, conform **art. 42 din Legea privind azilul în Republica Moldova**, la soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluţionarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menţionată expres în cererea de azil sau în plîngere. La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente au obligaţia să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia. În vederea îndeplinirii obligaţiilor prevăzute la alin. (1) şi (2), autorităţile competente să soluţioneze cererile de azil pot solicita expertize, consulta experţi, efectua verificări referitoare la identitatea solicitanţilor, în condiţiile legislaţiei în vigoare.

În acest sens, de către autoritatea publică a fost a fost analizată, inclusiv posibilitatea acordării protecției umanitare în conformitate cu art. 19 din Legea privind azilul în Republica Moldova, potrivit căruia protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art.45 alin.(3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obţină protecţia respectivei ţări.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Analiza existenței unei condamnări la pedeapsa capitală sau existența pericolului execuției. Din declarațiile reclamantului nu rezultă că dânsul este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, acesta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care este urmărit de către autorități pe motiv de a fi executat.

Analiza vătămărilor grave de tortură sau tratamente ori pedepse inumane sau degradante. În conformitate cu Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31.05.1998, termenul tortură desemnează orice act prin care se provoacă unei persoane, cu intenție, o durere sau suferințe puternice, de natură fizică sau psihică, în special cu scopul de a obține, de la această persoană sau de la o persoană terță, informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis sau este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiune asupra unei terțe persoane, sau pentru orice alt motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau suferință sunt provocate de către un agent al autorității publice sau orice altă persoană care acționează cu titlu oficial, sau la instigarea sau cu consimțământul expres sau tacit al unor asemenea persoane. Analizând declarațiile solicitantului, dânsul nu a fost supus unor astfel de tratamente, ea părăsind țara de origine, din alte considerente.

Analiza riscului serios de amenințări grave și individuale, la adresa vieții sau integrității corporale a unui civil, urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern sau internațional. În urma analizei surselor de informații publice și anume rapoartele: World Report 2024 - Lebanon HRW- Human Rights Watch (Author): "World Report 2024 - Lebanon", Document #2103186 - ecoi.net, s-a apreciat că în prezent pe teritoriul Libanului nu se desfășoare conflict armat internațional sau intern, fapt ce ar conduce la aplicarea prevederilor din Legea nr. 270/2008. Protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări. Reclamantul nu a invocat careva argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a suferi vătămările grave. De asemenea, s-a concluzionat că reclamantul nu a fost constrâns să părăsească țara de origine într-un mod forțat și nu riscă de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supus unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

Luând în considerare informația din țara de origine a solicitantului de azil/reclamantului, s-a apreciat că nu au fost găsite informații referitoare la existența unor schimbări în situația din țară, care ar pune în pericol viața și libertatea persoanei în cauză și de asemenea, nu au fost găsite rapoarte ce ar înregistra unele încălcări grave ale drepturilor omului.

Legalitatea unui act administrativ poate fi verificată prin raportare la următoarele condiții generale: conformitatea cu dispozițiile constituționale, cu legile adoptate de Parlament şi cu toate actele normative cu forță juridică superioară; competența emitentului; forma şi procedura prevăzută de lege. Principiul legalității evocă acea calitate a actului administrativ de a corespunde legii în accepțiunea *lato sensu*, atât din punct de vedere al categoriilor de acte

normative incluse în sintagma lege, cât și din punct de vedere al prescripțiilor legii în ceea ce privește forma, fondul și limitele competenței organului care emite actul administrativ.

Prin *oportunitate* înțelegem realizarea sarcinilor și atribuțiilor legale în termen optim, cu cheltuieli minime de resurse materiale și spirituale, dar cu eficiența cât mai mare, precum și alegerea celor mai potrivite mijloace pentru realizarea scopului legii. Oportunitatea vizează: momentul în care se adoptă actul administrativ (actualitatea), locul şi condiţiile concrete în care urmează să se aplice un act administrativ, conformitatea cu scopul legii, mijloacele, durata, calitatea vieţii şi interesul public.

Dreptul de apreciere sau *puterea discreţionară* reprezintă acea marjă de libertate lăsată la libera apreciere a unei autorităţi astfel ca, în vederea atingerii scopului indicat de legiuitor, să poată recurge la orice mijloc de acţiune în limitele competenţei sale. Dincolo de aceste limite, autoritatea respectivă va acţiona cu exces de putere ce poate fi cenzurat în instanţa de judecată.

Chestiunea oportunităţii actelor administrative este strâns legată de dreptul de apreciere (puterea discreţionară) al organelor administraţiei de stat care reprezintă o facultate recunoscută de lege a acestor subiecţi de drept în alegerea soluţiilor celor mai adecvate pentru aplicarea eficientă a legii.

Legislatorul autohton prin dispoziția art. 225 alin. (1) din Codul administrativ, a exceptat expres de la controlul judecătoresc, segmentul de oportunitate a actului administrativ, totodată a limitat competențele instanței în verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar la următoarele elemente: luarea în considerare a tuturor faptelor relevante; respectarea limitelor legale ale dreptului discreţionar; exercitarea dreptului discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Instanța subliniază că, dacă autoritatea publică poate decide discreţionar şi doar una din mai multe consecinţe juridice este legală, atunci dreptul discreţionar al autorităţii publice se reduce la alegerea consecinţei juridice/soluţiei legale. Dreptul discreționar derivă din cadrul normativ aplicabil, legislatorul operând cu noțiuni: ”poate”, ”are dreptul”, ”fie/sau” etc, care per ansamblu conturează posibilitatea autorității publice de a opta între mai multe conduite de urmat. Dacă legislatorul utilizează noțiunile: ”trebuie”, ”urmează”, ”este obligat” etc, atunci în aceste cazuri nu devine incident dreptul discreționar. Dreptul de a admite dezideratele solicitantului sau a le respinge, în mod formal, configurează o putere discreționară, însă în acest caz, legislatorul nu conferă expres consecințe/soluții alternative.

În acest context este relevantă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Aplicabilitatea art. 6 § 1 în materie civilă depinde, în primul rând, de existența unei ”contestații” (în limba engleză, ”dispute”). În plus, trebuie să se întemeieze pe un ”drept” care să poată fi pretins, cel puțin în mod credibil, recunoscut în dreptul intern, indiferent dacă acest drept este sau nu protejat de Convenție. Trebuie să fie vorba despre o contestație reală și serioasă, care poate privi atât existența însăși a dreptului, cât și întinderea sa sau modalitățile sale de exercitare. În sfârșit, rezultatul procedurii trebuie să fie în mod direct decisiv pentru dreptul „civil” în cauză, o legătură foarte slabă ori consecințe îndepărtate nefiind suficiente pentru ca art. 6 § 1 să fie aplicabil. (Regner împotriva Republicii Cehe)

”Contestația” trebuie să fie reală și serioasă. *(Sporrong și Lönnroth împotriva Suediei)*

În cazul în care o acțiune se limitează la aspecte legate de respectarea condițiilor de admisibilitate, nu constituie o „contestație” referitoare la drepturi și obligații cu „caracter civil” *(Neshev împotriva Bulgariei)*. Într-o serie de cauze în care căile de atac interne fuseseră respinse din motive procedurale (lipsa unei căi de atac formulate prealabil sau a sesizării unei instanțe competente), Curtea a considerat că acea „contestație” prezentată în fața instanțelor naționale de către reclamanți nu era nici ”reală”, nici ”serioasă”, astfel încât art. 6 § 1 nu era aplicabil. În acest sens, a subliniat că respingerea acțiunii era previzibilă și că reclamanții nu aveau nicio șansă să schimbe situația pe care o reclamau. *(Astikos Oikodomikos Synetairismos Nea Konstantinoupolis împotriva Greciei)*

Rezultatul procedurii trebuie să fie hotărâtor în mod direct pentru dreptul în cauză [de ex., *Ulyanov împotriva Ucrainei* (dec.)]. În consecință, o legătură neglijabilă sau repercusiuni îndepărtate nu sunt suficiente pentru a putea invoca art. 6 § 1 *(Boulois împotriva Luxemburgului)*. De exemplu, Curtea a considerat că recursul prin care reclamanții au contestat legalitatea prelungirii autorizației de exploatare a unei centrale nucleare nu intra sub incidența art. 6 § 1, legătura dintre decizia de prelungire a autorizației și dreptul reclamanților la protecția vieții, a integrității lor fizice și a bunurilor lor fiind „prea subtilă și îndepărtată”, întrucât persoanele în cauză nu au demonstrat că erau personal expuse unui pericol nu doar specific, ci, mai presus de toate, iminent *[Balmer-Schafroth și alții împotriva Elveției, pct. 40; Athanassoglou și alții împotriva Elveției (MC), pct. 46-55; a se vedea, mai recent, Sdružení Jihočeské Matky împotriva Republicii Cehe (dec.)*; pentru un recurs care viza o uzină cu noxe sonore limitate *[Zapletal împotriva Republicii Cehe (dec.)]*, sau impactul ecologic ipotetic asupra mediului al funcționării unei uzine de tratare a deșeurilor miniere, a se vedea *Ivan Atanassov împotriva Bulgariei, pct. 90-95]*.

Se poate vorbi despre un ”drept” în sensul art. 6 § 1 atunci când un drept material, recunoscut de legislația națională, este însoțit de un drept procedural care îi permite să fie pus în aplicare în instanță *(Regner împotriva Republicii Cehe)*. Caracterul discreționar sau nediscreționar al puterii de apreciere a autorităților le permite să ia în considerare o măsură solicitată de un reclamant, ceea ce se poate dovedi decisiv. *(Boulois împotriva Luxemburgului)*

Instanța concluzionează că nu sunt întrunite condițiile pentru satisfacerea cererii de azil, acordarea statutului de refugiat, deoarece reclamantul a eșuat să demonstreze existența unei temeri bine întemeiate de persecuție. De asemenea, nu există dovezi că ar fi supus torturii, unor tratamente inumane sau degradante, alegațiile părții reclamante, conform legislației aplicabile, nu constituie temei suficient pentru acordarea protecției internaționale. Pe cale de consecință, instanța respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la acordarea statutului de refugiat.

Hotărârea susceptibilă de atac cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii judecătorești, prin intermediul instanței emitente.

Președintele ședinței
Judecătorul **Gandrabur Marcel**